

בע"ח (תל אביב) 3712-04-16 - אדיסו אירדני נ' מדינת ישראל

בע"ח (תל-אביב-יפו) 3712-04-16 - אדיסו אירדני נ' מדינת ישראל/שלום תל-אביב-יפו

בע"ח (תל-אביב-יפו) 3712-04-16

תיק חיצוני: 55812/2016

אדיסו אירדני

נגד

מדינת ישראל

משטרת ישראל/ לשכת תביעות תעבורה ת"א

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[22.05.2016]

כב' השופטת צפורה משה

החלטה

1. בפני בקשה לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב} התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ";), במסגרתה עתר המבקש לקבל לעיון חומר, אשר לטענתו הינו בבחינת חומר חקירה

הנחוץ לו להגנתו והוא חסר בתיק החקירה, נשוא כתב האישום, שהוגש נגדו.

2. החומר המבוקש בתמצית הינו:

גיליון רישום פלילי ותעבורתי של עדי תביעה.

חומר חקירה בתיק חקירה פתוח בעניין תלונה בגין תקיפה שהוגשה על ידי אחד מעדי התביעה נגד עד תביעה אחר (להלן: "תיק התקיפה").

3. לאחר דיון שקיימתי בנוכחות הצדדים, ולאחר עיון בחומר החקירה בתיק ובחומר המבוקש, מצאתי לנכון לדחות את הבקשה, זאת מאחר ואין מדובר בחומר חקירה אותו היה על המשיבה להעמיד לרשות המבקש.

4. הבקשה הוגשה על פי סעיף 74(ב) לחסד"פ, הקובע כי נאשם רשאי לבקש מבית משפט להורות לתביעה להתיר לו לעיין בחומר שהוא לטענתו "חומר חקירה" אשר לא הועמד לעיונו.

הוראות סעיף 74 לחסד"פ קובעות מנגנון ביקורת שיפוטית על החלטות התביעה בהעברת חומר להגנה וזאת על מנת להגן על זכות היסוד של נאשם למשפט הוגן.

הסעיף אינו מגדיר מהו "חומר חקירה", והמבחנים נקבעו בפסיקה ענפה ומוכרת, אשר בחלקה אף הוצגה על ידי הצדדים.

ככלל נקבע, כי אין לפרש את המונח "חומר חקירה" פירוש מצמצם, אך, מנגד, אין להפליג למרחקים ולכלול ראיות שהרלוונטיות שלהן לתיק הנדון הינה רחוקה ושולית. יתרה מכך, על בקשת העברת חומר חקירה חלה מגבלה, מכוח סעיף 78 לחסד"פ, הקובעת כי לא ניתן להעביר חומר אשר נאסרה העברתו, לפי כל דין.

5. חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים תשמ"א - 1981 (להלן: "חוק המרשם הפלילי") מסדיר את נושא מאגר הרישום הפלילי, וקובע מי הם הגופים המוסמכים לעיין בחומר ומה הן המגבלות החלות על העיון בו. כמו כן, קובע החוק כי מותר לגלות את החומר אך ורק על פי צו של בית משפט. תחילה יש לבחון האם המדובר בחומר חקירה אם לאו. במידה ואכן מדובר בחומר חקירה, או אז יש לבחון בשלב הבא אם קיימת הגבלה כלשהי, כזו המונעת העברתו, כמו, למשל, הזכות לפרטיות והגנה על שמו הטוב של עד התביעה, במקרים בהם מתבקשת חשיפת גיליון רישום פלילי שלו, באם קיים כזה.

מכל מקום, חוק המרשם הפלילי אינו חל על תיקים פתוחים.
6. גיליון רישום פלילי/תעבורתי:

בבש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7/2/07) נדונה שאלה דומה לזו שבפנינו. בית המשפט אימץ, במסגרת מבחן הרלוונטיות של גיליון רישום פלילי, חמישה מבחנים לבירור מהימנותו של עד, אשר נקבעו בפרשה קודמת בבש"פ 4481/00 יחזקאלי נ' מדינת ישראל פ"ד נד (5) 245. חמשת המבחנים הינם כדלקמן:

1. הקשר בין מהימנות העד לבין טיב הרישום הפלילי וסוג העבירות הרשומות בגיליונו של העד.

2. חלוף הזמן מעת ההרשעה.

3. הקשר בין האישום שלגביו מעיד העד לבין הרשעותיו הקודמות.

4. הפוטנציאל הראייתי הגלום בעדותו של העד.

5. מידת מעורבותו באירוע נשוא כתב האישום.

בית המשפט הדגיש, כי בכל מקרה מדובר בתיקים שהסתיימו בהרשעות (להלן: "פרשת בניזרי").

7. חומר החקירה בתיק התקיפה - תיק פתוח:

סוגיה דומה נדונה גם בבית המשפט המחוזי בנצרת, בת"פ (נצ) 13821-10-11 מדינת ישראל נגד מוספא חטיב, שם נקבע כי זכות העיון של בית המשפט, הן בתיקים סגורים, כמו גם בתיקים פתוחים, עומדת מכוח סעיף 74 לחסד"פ, המהווה מקור הסמכה עצמאי ונפרד מחוק המרשם הפלילי, זאת כמובן בהנחה כי אכן המדובר בחומר חקירה. כאשר מדובר בתיק שלא הסתיים בהגשת כתב אישום והרשעה נגד עד, לא יראו בו, בדרך כלל, חלק מחומר החקירה, וזאת רק משום שבשל מהותו, או בשל נסיבות מיוחדות הקשורות בו, עשויה להיות לו השלכה ממשית על תוצאות הדיון.

8. כתב האישום המיוחס למבקש:

נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו מעורבות בשתי תאונות דרכים, בעבירות של נהיגה בשכרות ותחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בקלות ראש ועבירות בניגוד לתקנה 144 לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 על חלופותיה: אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים, אי עצירת רכב במקום התאונה ואי הגשת עזרה לנפגע בתאונה. נטען, כי המבקש נהג רכב ביום 11/12/15 שעה 04:20 לערך בתל אביב, ברחוב שלמה ובסמוך לצומת הרצל, ופגע באחור בחוזקה במונית בה נהג אותה שעה דניאל מקסימוב (להלן: "מקסימוב").

המבקש נהג ברכב בהיותו שיכור, ריח אלכוהול חריף נדף מפיו, דיבר לא לעניין ובבדיקת דם שנערכה לו נמצא כי בגופו 135 מ"ג אלכוהול ל100 מ"ל דם.

כתוצאה מכך נחבל מקסימוב וכלי הרכב המעורבים ניזוקו (להלן: "תאונה א").

על אף היות המבקש מעורב בתאונה בה נחבל אדם, לא הגיש עזרה למקסימוב, לא מסר לו פרטים ונסע מהמקום בפראות, תוך שהוא חוצה קו הפרדה רצוף, עוקף כלי רכב שבהמתנה לאור ירוק ונכנס לתוך הצומת בניגוד לאור אדום ברמזור.

המבקש המשיך בנהיגה, ובשעה 04:45 נהג על רחוב לה גרדיה ביציאה מהמנהרה והתקרב לצומת עם כביש ירידה לאיילון צפון.

אותה שעה עמדה ברחוב הנ"ל, לקראת הצומת ובהמתנה לרמזור ירוק בנתיב הימני, מונית הנהוגה בידי יוסף ניסים, כאשר לפניו מונית הנהוגה בידי זאב סגמן ואילו בנתיב השמאלי עמד רכב פולקסווגן, הנהוג בידי גאבר אלגואברה (להלן: "גאבר").

המבקש נהג בקלות ראש, ביקש לעבור בין שתי שורות של כלי הרכב הנ"ל ותוך כדי כך פגע בשתי המוניות וכן ברכבו של גאבר.

כתוצאה מהתאונה נחבלו המבקש והנוסע ברכבו וכלי הרכב המעורבים ניזוקו (להלן: "תאונה ב").

9. גדרי הבקשה והמחלוקת בין הצדדים:

הבקשה שבפני הוגשה ביום 11/4/16, וזאת לאחר שהתיק נקבע לשמיעת הוכחות ליום 17/5/16 בפני המותב הדן בתיק העיקרי.

לאור התנגדות המשיבה לחלק הארי בבקשה קיימתי ביום 8/5/16 דיון במעמד הצדדים.

יצוין כבר עתה, כי המבקש עצמו לא היה נוכח בדיון, וצודקת המשיבה בטענתה כי מן הראוי היה שיתייצב לדיון בעניינו. בדיון המלצתי לב"כ המבקש לצמצם חלק מבקשתו וזו אכן צומצמה לחומרים הבאים:

גיליון רישום פלילי ותעבורתי של מקסימוב נהג המונית בו פגע המבקש מאחור בתאונה א - ע/ת 2 בכתב האישום.

גיליון רישום פלילי ותעבורתי של גאבר, נהג רכב הפולקסווגן, אשר ניזוק כתוצאה מפגיעת המבקש בתאונה ב - ע/ת 4 בכתב האישום.

חומר חקירה בתיק התקיפה שעניינו תלונה בגין תקיפה ואיומים בתיק פלא מס' 534792/15 אשר הוגשה על ידי מקסימוב כנגד ע/ת 5, מר פסיל עלמו, הנוסע ברכבו של המבקש.

בקשתו בכתב של המבקש, אשר הוגשה לבית המשפט, לא נימקה מדוע החומר המבוקש הינו בגדר חומר חקירה וכן מדוע הוא נחוץ להגנת המבקש. מדובר, אם כך, בבקשה חסרה ממש.

הבקשה הכילה אמירה כוללת והפנתה לפסיקה בנושא.

לא מצאתי בבקשה ציון כלשהו, ולו ברמז, המלמד מהי אותה זיקה הנדרשת בין החומר המבוקש לכתב האישום והאשמות המיוחסות למבקש בתיק זה.

אמנם, בדיון הסביר ב"כ המבקש כי לטעמו יש ספק לגבי אמינות עדי התביעה, אך גם כאן לא צלחה לטעמי דרכו של המבקש בהוכחת הזיקה הנדרשת.

בתום הדיון הוריתי למשיבה לבדוק תחילה קיומם של גיליון רישום פלילי ותעבורתי לגבי מקסימוב וגאבר והעברת המידע, באם קיים כזה, בשלב הראשון לעיונו של בית המשפט בלבד. כמו כן, נתבקשה המאשימה למסור לי באיזה שלב נמצא תיק התקיפה.

10. תיק החקירה נשוא כתב האישום הועבר לעיוני בתום הדיון ביום 8/5/16 ובתוכו הודעת מקסימוב בתיק התקיפה. כאמור, רבות נכתב לגבי השאלה מהו "חומר חקירה" ומידי יום ניתנות החלטות בנושא, אך בסופו של יום, כמו בכל הכרעה שיפוטית, זו נבחנת ביחס לתיק הנדון ולנסיבות המיוחדות לו.

מן הראוי היה כי בקשה מסוג זה, אשר על פניו יש בה כדי לפגוע בפרטיותם של עדי התביעה, שתהא מפורטת יותר ומבוססת באופן כזה, המבהיר ומחדד מהי אותה רלוונטיות המצדיקה פגיעה כה משמעותית בערך הגנת הפרטיות, וזאת גם כשהערך העומד מולה הינו הגנת הנאשם וזאת גם כאשר נקודת המוצא הינה כי "אין חקר לתבונה סניגור". אכן, הגנת הנאשם הינה ערך עליון. מאידך, לא ניתן להתעלם מהעובדה הבסיסית בתיק זה כי מדובר בשתי תאונות דרכים, כאשר האחראי לשתייהן הינו המבקש עצמו, וזאת בהיותו נוהג בשכרות.

המדובר בעדי תביעה אשר מעורבותם בתיק כעדי תביעה נכפתה עליהם בשל התנהגות המבקש.

אין כל טענה או ראיה לגבי רשלנות תורמת מצדם, או גרימה מכוונת לתאונות, גם לא כזו שנטענה על ידי המבקש. חומר הראיות מלמד כי המבקש אחראי ישירות לשתי התאונות והוא בלבד.

מעיון בגיליון הרשעותיו של המבקש, עברו אינו תקין כלל וכלל.

בקשת המבקש לקבוע דיון במעמד הצדדים גם היא חייבת להניח תשתית כלשהי, ולו בסיסית ביותר.

11. טענה מקדמית בדבר המסגרת הנורמטיבית לבקשה:

ב"כ המשיבה טענה, בין היתר, טענה מקדמית, ולפיה יש למחוק את הבקשה ולו מן הטעם כי אין המדובר בבקשה שניתן היה להגישה מכוח סעיף 74 לחסד"פ אלא דינה של בקשה זו להתברר, אם בכלל, במסגרת סעיף 108

לחסד"פ, ומכל מקום החומר המבוקש אינו מהווה "חומר חקירה".

ניתן לומר כי בהחלט יתכנו מצבים, בשיטת משפטנו, בהם בקשות לחומרי חקירה ימצאו בתוך שבין סעיף 74 לחסד"פ לבין סעיף 108 לחסד"פ.

סעיף 74(ב) לחסד"פ קובע: "נאשם רשאי לבקש, מבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, להורות לתובע להתיר לו לעיין בחומר שהוא, לטענתו, חומר חקירה ולא הועמד לעיונו".

בסעיף 74(ג) נקבע כי: "בקשה לפי סעיף קטן (ב) תידון לפני שופט אחד ובמידת האפשר היא תובא בפני שופט שאינו דן באישום".

סעיף 108 לחסד"פ, שכותרתו צו להמצאת מסמכים ומוצגים, קובע: "בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיוזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו".

אקדים ואומר לגבי המסלול בו בחר המבקש להגיש את הבקשה במסגרת סעיף 74 לחסד"פ כי אכן לא ברור מדוע רק ביום 12/4/16 הוגשה הבקשה על ידי ב"כ המבקש, זאת לאחר שכבר נקבע מועד לשמיעת הוכחות ואף לאחר כפירת הנאשם.

אם המבקש טוען לחומר חקירה במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, אשר הינו ב"פריפריה" של כתב האישום, מן הראוי היה להגישה עוד טרם מתן תשובה לכתב האישום, ולכל המאוחר טרם קביעת הדיון להוכחות.

אין בנימוקי הבקשה כל טענה, לפיה נתגלו למבקש פרטים חדשים אשר לא היו ידועים לו קודם לכן.

12. דיון והכרעה:

גם אם הסבריו של המבקש היו מניחים את דעתו של בית המשפט בעניין המסגרת הנורמטיבית, סבורה אני כי דינה של הבקשה להידחות, וזאת מן הטעם העיקרי הנעוץ בעובדה ולפיה המבקש לא הצביע על רלוונטיות כלשהי לתיק שבפניי, כזו המצדיקה חשיפת החומר המבוקש, ולפיכך אין המדובר ב"חומר חקירה".

לעניין השאלה האם המסלול הנכון הינו סעיף 74 לחסד"פ או 108 ראה : בש"פ 8252/13 מדינת ישראל נ' שיינר מיום 23/1/14, ובעיקר פסקה 45, שם נקבע כי השיקולים הנדרשים לצורך איזון האינטרסים בשני הסעיפים הינם דומים. עם זאת, לשוני בין שני הסעיפים/מסלולים יש נפקויות רבות, ובין היתר לגבי עיתוי הבקשה, הפורום הדין בבקשה, הזכות לערר האפשרות לבחינה מוקדמת של החומר על ידי ההגנה (להלן: "פרשת שיינר"). שיקול נוסף אליו התייחסה הפסיקה הינו בשאלה האם החומר המבוקש מצוי בידי המאשימה או שמא בידי צד שלישי, וכן האם קיימת הגבלה כלשהי על חשיפתו, בין אם מכוח החוק ובין אם משיקולים אחרים, כגון הגנת הפרטיות. נראה כי, ככל שמדובר בחומר שבליבת המחלוקת ואשר צריך להיות בידי התביעה או בשליטתה, יידון הדבר במסגרת סעיף 74 לחסד"פ, וכל אימת שמדובר בחומר שאינו בליבת המחלוקת, ואינו מצוי או שאינו צריך להיות מצוי בידי התביעה, המסלול ייעשה לפי סעיף 108 לחסד"פ.

עם זאת, חשוב לזכור כי "החוק אינו קובע מנדטורית כי כל אימת שמועלית טענה לחסיון החומר, הבדיקה חייבת להיעשות במסגרת סעיף 108 לחסד"פ - ראה ע' 38 להחלטת כב' השו' עמית בפרשת שיינר לעיל.

13. האם החומר המבוקש הינו "חומר חקירה":

המונח "חומר חקירה" התפרש בפסיקה באופן מרחיב, כאותו חומר שיש לו נגיעה לאישום, ואף מצוי ב"פריפריה" לאישום, ראה בין היתר: בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, מיום 9.8.00.

עם זאת, נקבע במסגרת בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, כי מעבר למבחן הרלוונטיות, קביעתו של חומר כחומר חקירה, צריך להיות מודרך ע"י כללי השכל הישר.

בית המשפט העליון, שב וקבע כי עת מפעיל בית המשפט את שיקול דעתו בבדיקת החומר המבוקש, אין הוא צריך להפליג למרחקים או לקבל ראיות שהרלוונטיות שלהם לאישום היא רחוקה ושולית. כאמור מסעי ציד, הינם תכליות זרות להגנת הנאשם - ראה בין היתר: בש"פ 1372/96 אריה דרעי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 177.

במסגרת בש"פ 7585/14 איתי שטרם נ' מדינת ישראל ואח', מיום 18.11.14 נקבע כי:

"הלכה מבוררת עמנו כי למונח חומר חקירה הקבוע בחוק יש להעניק פרשנות מרחיבה. נוכח תכליתה של הוראת סעיף 74 לחוק, יכלולו בגדר חומר כזה גם ראיות המצויות בפריפריה של האישום... עם זאת, פרשנות מרחיבה זו אין משמעה כי כל חומר ייחשב ל"חומר חקירה"... בפסיקתנו נקבע כי יש להראות "יסוד של ממש" להשערה או לתקווה של הנאשם כי החומר אכן ישפיע על בירור האישום נגדו... אם נמצא כי החומר רלוונטי, יערוך בית המשפט איזון בין זכות הנאשם להגנה ראויה, המושפעת מן התועלת שתצמח ממסירת המידע, לבין הפגיעה האפשרית בזכויותיהם של צדדים שלישיים או בערכים שונים שבאינטרס ציבורי הכרוכים בהצגתו לעיון. ככל שהזיקה בין החומר לבין השאלות שבמחלוקת במשפט רופפות יותר, כך יידרש בית המשפט לשקול ביתר שאת את מידת הפגיעה בזכויותיהם של אחרים ובערכים שונים שבאינטרס ציבורי חיוני הצפויה מהצגתו לעיון. קו הגבול בין שני שלבי הבחינה - שלב הרלוונטיות ושלב האינטרסים המוגנים - אינו חד, ויש ביניהם יחסי גומלין המקיימים "מקבילית כוחות"..."

כאמור, השאלה אם חומר מסוים עונה על הגדרת "חומר חקירה" היא לעולם שאלה של תיק ספציפי, כל מקרה לגופו, בשים לב למבחנים שהתוותה הפסיקה, ובראשם "מבחן הרלוונטיות" ומבחן "השכל הישר". בעניין "מבחן השכל הישר", יפים דבריו של כב' השופט דר' מודריק במסגרת ב"ש (תל אביב) 92587/04 צ'רנוי ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 13.2.05:

"הרבה קולמוסים נשברו בניסיון להגדיר 'חומר חקירה' מהו ולתחום את תחומיו. סוף דבר הוא, שההגדרה קשה ואולי בלתי אפשרית (בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124, 129)... לכל היותר ניתן להצביע על כמה 'אפיונים' העשויים לשייך או למנוע את השיוך של חומר מסוים ל'חומר חקירה' ('רלוונטיות קרובה' או 'רחוק ושווית', 'חומר שנאסף בחקירה', 'חומר המצוי בפריפריה של כתב האישום' ועוד). כשלעצמי שמתי את לבי להנחיה שקביעת 'חומר חקירה' צריכה להיות מודרכת 'על ידי כללי השכל הישר ועל ידי המגמה לאפשר לסניגוריה הזדמנות הוגנת להכין את הגנתה...".

לאחר יישום המבחנים שאומצו בפרשת "בניזרי", ולאחר עיון בתיק החקירה ובחומר שהועבר לעיוני, כפי החלטתי מיום 8/5/16, לא מצאתי כל קשר בין עובדות כתב האישום והאשמות המיוחסות למבקש בתיק זה לבין החומר המבוקש על ידי ההגנה.

יתרה מכך, לא השתכנעתי כי יש מקום להטיל ספק באמינותם של העדים מקסימוב וגאבר, זאת במיוחד לאור חומר הראיות בתיק, הנתמך בעדויות אחרות ובגרסת המבקש עצמו, ולא מצאתי מה התועלת שעשויה לצמוח להגנה ממסירת המידע.

נוכח האמור, לא מצאתי כל הצדקה לפגיעה בפרטיות העדים ובשמם הטוב. עוד יש לציין כי מקסימוב היה מעורב בתאונה א' וגאבר בתאונה ב', האפשרות כי מקסימוב וגאבר תכננו את שתי התאונות אל מול חומר הראיות בתיק הינה משוללת כל יסוד, תלושה מהמציאות ואין בחומר המבוקש לטעמי להועיל לנאשם בהגנתו בתיק זה. עומדת לרשות ב"כ המבקש האפשרות לחקור את העדים מקסימוב וגאבר בחקירה נגדית אם ברצונו לנסות ולקעקע את מהימנותם וזאת במהלך ניהול דיון ההוכחות בפני המותב העיקרי.

יצוין כי, האפשרות לבקש מבית המשפט גיליון רישום פלילי הינה עצמאית, מכוח המרשם הפלילי, וזאת בהתקיים המגבלות והתנאים שם.

המותב העיקרי הדין בתיק יכול לעמוד יותר מקרוב על הצורך בכך כמו גם לעשות את האיזונים הנדרשים, שכן ההליך מתנהל בפניו על כל המשתמע מכך.

חיזוק לכך נעוץ בעובדה כי, האפשרות לבקשת צו מבית המשפט לחשיפת גיליון רישום פלילי אינה מוגבלת על פי חוק המרשם הפלילי אך ורק להליך פלילי, והיא קיימת גם בהליכים אזרחיים.

14. המסגרת הנורמטיבית הנכונה בתיק זה:

על מנת שלא אצא פטורה בלא כלום אציין, כי לאחר יישומם של המבחנים לעניין קביעת המסלול בו יש לבחור, באם יש ללכת לפי סעיף 74 לחסד"פ או לפי סעיף 108 לחסד"פ, אני סבורה כי דווקא בנסיבות תיק זה, הן לאור העובדה כי החומר המבוקש לא מצוי ולא היה צריך להיות מצוי בידי המאשימה, וכן לאור העיתוי בו הוגשה הבקשה ובעיקר השיקול בדבר מהימנותם של העדים, היה מקום לבחור במסלול של סעיף 108 לחסד"פ.

אמנם אין זכות ערר בהליך לפי סעיף 108 לחסד"פ, והדבר אף עשוי לפגוע בניהול ההגנה, אך מנגד עדיין עומדת למבקש האפשרות לסתור את מהימנותם של העדים בחקירה נגדית, וממילא חוסר האפשרות לעשות כן לא נבדקה באופן מעשי על ידו, שכן העדים טרם העידו.

יש לזכור, כי הקביעה בדבר מהימנותם של עדים הינה מלאכת בית המשפט, המותב השומע את התיק והחשוף לכל ההליך מתחילתו ועד סופו, לרבות פרשת ההגנה ושמיעת עדותו של הנאשם, זאת באם בוחר הוא להעיד.

באשר למקום המצאות החומר המבוקש, אין מחלוקת כי גיליון הרישום הפלילי והתעבורתי לא היה מצוי בתיק החקירה.

גם אם תיטען הטענה כי מאגר המידע המבוקש הינו בשליטתה והינו בבחינת זרועה הארוכה של המשיבה ברור כי הרישום הפלילי, או התעבורתי, לא היה שיקול שעמד לנגד עיני המשיבה שעה ששקלה, בחנה והחליטה על הגשת כתב האישום במקרה דנן.

באשר לתיק התקיפה, מעיון בתיק החקירה עולה כי הודעת מקסימום השייכת לתיק התקיפה נמצאה בתיק והתברר מפי המשיבה כי זו אף הועברה לעיונו של ב"כ המבקש, אף למעלה מן הנדרש, במסגרת חומר החקירה שאמור להיות מועבר לעיונו בתיק החקירה נשוא כתב האישום.

יחד עם זאת לגבי שאר החומר, במידה וקיים כזה, הרי שזה אינו בנמצא בתיק בחקירה ולא היה בידי המשיבה.

לפיכך, על מנת לבדוק באיזה שלב נמצא התיק היה על המשיבה לעשות בירור חיצוני, שכן אין ענינו נוגע לנושא כתב האישום, קרי: תאונות דרכים.

אכן, מדובר בתקיפה שארעה בסמוך ולאחר האירוע נשוא כתב האישום שבפנינו, אך תמיהה אני, מה לכך ולמעורבותו כמו גם אחריותו הברורה של המבקש לתאונות נשוא כתב האישום.

יתירה מכך, מדובר בתלונה בגין תקיפה נגד הנוסע, פסיל עלמו אשר נסע עם המבקש ולא נגד המבקש עצמו. מדובר באירוע, שהינו חיצוני ומחוץ לפריפריה של כתב האישום ואף מאוחר לו.

לא מצאתי לנכון כי יש בחומר החקירה בתיק התקיפה כדי להשפיע על תוצאות הדיון בענינו של המבקש, אשר אין לו אלא להחלין על עצמו בהסתבכותו במיוחס לו בכתב האישום.

זאת ועוד, עסקינן בתיק חקירה שטרם הסתיים וחשיפת החומר שבו עלולה לפגוע בחקירה.

אציין כי, החשש משיבוש הליכים אף התחזק בי, וזאת לאור התרשמותי מעיון בחומר שעמד לרשותי, בדבר הקשר החברי בין הנוסע פסיל עלמו לבין המבקש.

15. סיכום:

לגבי גיליון הרישום הפלילי/ תעבורתי, לאור חומר הראיות שבפני, לא מצאתי כי התקיימו המבחנים, ובעיקר לא מצאתי כל קשר לאישום שבפנינו.

לגבי תיק התקיפה, מדובר בתיק פתוח נגד אחר ולא נגד המבקש ולפיכך אין לו רלוונטיות להאשמות המיוחסות לו בכתב האישום, ומכל מקום אין המדובר בחומר הנחוץ להגנת המבקש.

משכך, גם לא מצאתי לנכון להורות למשיבה להעביר לעיוני חומר מעבר לאמור.

בצדק טענה ב"כ המשיבה בדיון לעניין חוסר הזיקה בין החומר המבוקש לכתב האישום כי אין בנמצא אדם נורמטיבי המשכים בבוקר ומבקש לבצע תאונה ולאחריה תאונה נוספת (ראה: עמ' 3 לפרוטוקול החל מש' 28 ') סוף דבר, הבקשה נדחית על כל רכיביה , כמפורט לעיל, וזאת מן הטעם כי אין מדובר בחומר חקירה אותו היה על המשיבה להעמיד לרשות המבקש מכוח סעיף 74(ב) לחסד"פ.

זכות ערר כדין.

המזכירות תעביר החלטתי בפקס לצדדים.

ניתנה והודעה היום י"ד באייר תשע"ו, 22/05/2016 בהעדר הצדדים.